

ABRAHAM HANS

AFGEBROKKELDE MACHT

Baron de Bontink en Baron de Porteira stonden bij elkaar in het park. De Porteira had zijn zwager met aandrang gevraagd van Leewerdal te bewegen toch van een feitelijke scheiding tussen Beatrix en jonker François te willen afzien. Hij wist dat van Leewerdal nu allerlei inlichtingen verzamelde over zijn schoonzoon. De Bontink had nogal bruusk geweigerd zich daarmee te bemoeien. Nu deed hij de Porteira uitgeleide.

«Uw tirannie heeft gefaald», zei hij. «Uw macht brokkelt af. Ge zoudt uw kinderen in uw hand houden... Gij kondt ze leiden naar uw wil, naar uw opvattingen. Gij zoudt voor hen de nieuwe tijd tegenhouden. Reginald is u ontsnapt, maar hij hoeft zich niet te schamen. François liep ook een andere weg op en over zijn geschiedenis behoef ik niet uit te weiden. Nu is Ethel er nog. Gij zijt bezig ook haar leven te verpesten. Wordt Walter van Orsdam nog altijd geweerd?»

«Vanzelfsprekend. Ik heb maar een woord.»

«Praat niet van uw woord. Dus nog is van Orsdam een onwaardige omdat zijn moeder wat geld verloren heeft! Me dunkt, dat van Orsdam veel over het hoofd ziet van de Porteira's, als hij nog om Ethels hand vraagt. Op zijn naam ligt geen vlek... die werd niet door de dagbladen gesleurd. Er zijn er, die om de geschiedenis van François, een verloving met een de Porteira zouden verbreken. Maar dat zal van Orsdam niet doen.»

«Hij is niet met Ethel verloofd en ik zal nooit een verloving toestaan!»

«Welnu dan zal ook Ethel uit uw handen wegglippen...»

«Van Orsdam heeft het op mijn fortuin gemunt.»

«Met uw duivels wantrouwen.»

«Wilt ge Ethel misschien ook aanzetten ons te verlaten.»

«Heb ik Reginald uit uw huis gehaald? Gij, in uw blind egoïsme, uw ellendige tirannie, hebt de brave zoon verdreven en de huichelaar beschermd. Nu ziet ge de gevolgen. Maar ge wilt nieuwe onheilen verwekken! Ge hebt nog niets geleerd», sprak de Bontink.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 451

A. HANS.

De Gestoorde Zesdagenkoers

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

Woedend liep de Porteira heen. Ja, hij voelde zijn macht afbrokkelen. Nog wilde hij de schijn redden. Hij vocht als een wanhopige om de scheiding van François en Beatrix tegen te houden. Hij wist dat Beatrix eerst geweigerd had haar man te verlaten. Maar toen hoorde ze ook de geschiedenis van Greta Wellens. En ze had met haar vader Greta bezocht, ginds in het verre polderdorp. Na die tocht was Beatrix ziek geworden. Ze had alle vertrouwen in haar echtgenoot verloren.

De Porteira wilde nu naar Dries Roelens gaan; die woonde in de Moerhoek op de hem toegewezen hoeve met een jong meisje. Marianne Dellens, de zestienjarige dochter van een dronkaard. De baron zou Dries opdragen niets over de vroegere huwelijksplannen te vertellen, als van Leewerdal hem ondervroeg.

De chauffeur bracht hem vóór de armzalige hofstede. Hij stapte vóór de poort uit en begaf zich naar het huis en keek door het raam.

Een slordige jonge meid zat schrijlings met een ontknoot kledde op de knieën van Dries, naast de tafel. Ze sprong er nu af, waarbij haar enig kledingstuk bijna uitviel en vluchtte heen. Rood en verschrikt kwam Roelens aan de deur.

«Och, mijnheer de baron... Gij...», stamelde hij.

«Ha, kij slekterik... Ikke dadde heb gezien van uw maarte...»

«'t Is zo een zotte kalle, mijnheer de baron. 't Was maar om te lachen.»

«Ha, kij zo begint op de hofstee... De mensk nog niet genoeg babbel, stommerik. Met de klein servante... Bah, een kind isse zij nog.»

De baron was moe en zonk op een stoel.

«Gij moet trouw met die klein servante», zei hij geschrokken.

«Ik trouwen met haar!», kreet Dries. «Dat kan niet zijn. Maar neen mijnheer de baron.»

«Ikke zal peins over die affaire van de trouw», hernam de baron. «Maar nu wadde anders.»

En hij begon over de baron van Leewerdal. Hij verbood Dries hem iets mee te delen over het afgesproken huwelijksplan. Roelens beweerde dat hij liever sterven zou dan wat over die geschiedenis uit te laten.

«En over die servante zal ik peins wadde kij moet doen.»

«Maar mijnheer de baron, wil ik ze doorzenden? Ze is een zot spook», zei Dries.

«Weg zend! Ha, neen, dan zal ze babbel over u, en ikke niet wil heb gebabbel. Isser er al genoek!»

De kasteelheer vertrok.

Dries Roelens zag hem weg rijden.

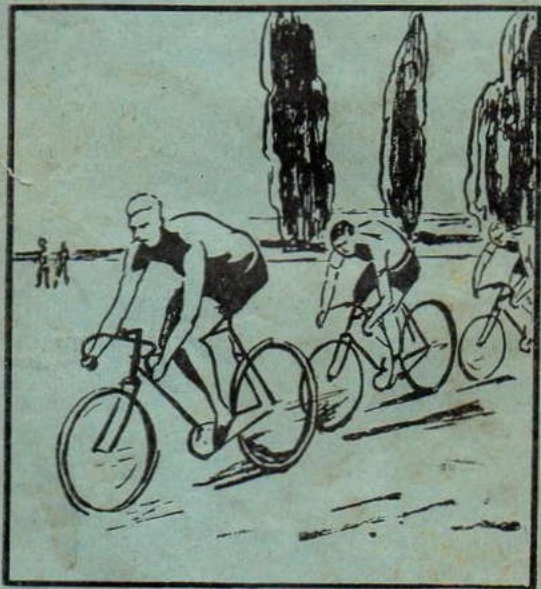
«Loeder!», bromde hij, «mij willen doen trouwen met dat klein scharminkel! 't Zal niet waar zijn! Dat de oude dwingeland dat nu ook

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 465.

A. HANS.

De Groote Ronde

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

juist moest zien! Maar ik trouw niet met dat kind. Ik zal ze toch wegzenden en zeggen dat ze weggelopen is. Ze trekt dan wel naar de stad en ze is de pijp uit.»

De Porteira was nog niet klaar. Hij wilde ook Wellens bezoeken.

Vader Wellens schrok toen de baron verscheen, maar zijn vrouw bleef kalm. De baron stapte in huis.

De Porteira verweet aan de ouders dat hun Jan, van Leewerdal ingelicht had over Greta.

«Ja, hij heeft dat gedaan, om te voorkomen, dat Greta's naam in het proces van dat Gents meisje zou genoemd worden», hernam vrouw Wellens.

De Porteira dreigde in zijn woede de familie van het hof te jagen. Plots kwam Jan uit het achterhuis. Hij had zijn werk op de fabriek verlaten, omdat hij de volgende week aan de wedrennen begon en hij zich moest oefenen.

«Ha, hij isse daar ook... de rentenier, de vriend van Boudewijn de Bontink!», schimpde de Porteira.

«Ja, ik ben hier en ik zal u beletten mijn ouders te beledigen», antwoordde Jan. «Ge zijt nog altijd over Greta bezig. Zoudt ge ze misschien ook gek willen laten verklaren, gelijk dat Gents fabrieksmeisje?»

«O, gij brutaal beest!», siste de baron.

«Ja, voor u zijn we maar beesten, hé! De tijd is veranderd!», verzekerde Jan.

«Gij zult van de hofstee vliek!»

«Maar we gaan niet op uw eerste bevel. Wilt gij nog strijd? Goed, baron de Porteira. Ge moest hier komen, deemoedig en beschaamd. In uw huis, op uw kasteel werd mijn zuster bedrogen.»

«Uw zuster... Zij isse een slekte meiske. Zij heeft geloof akter de jonker. Zij isse de fout van alles.»

«'t Is God geklaagd!», riep vrouw Wellens uit.

Jan verhief zijn vuist.

«Weg nu, lasteraar!», beval hij.

«Jan», suste vader.

«Laat mij doen! Weg baron, dwingeland, leugenaar, uitbuiters! Ik jaag u van uw eigen hof. Gij hebt jaren geleden mijn ouders hun leven vergald. Ieder spreekt schande over uw zoon, en gij zoudt nog alles op mijn zuster leggen!»

De baron werd bang.

«Weg of ik smijt u aan de deur!», vervolgde Jan, al nam vader hem angstig bij de arm.

De baron hinkte weg, woedend, vernederd, maar machteloos nu. Jan keerde in huis terug.

«Maar jongen, jongen», stamelde vader Wellens.

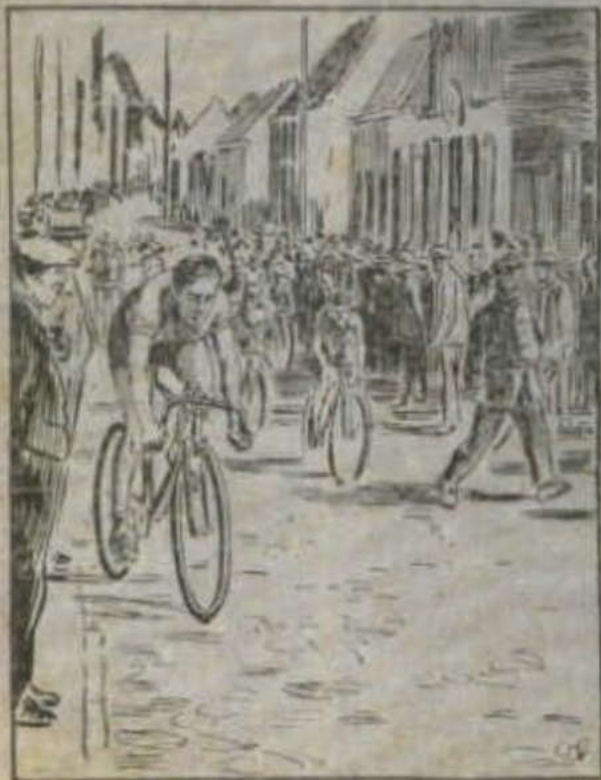
«Jan heeft goed gesproken», beweerde de moeder. «De baron moet

A. HANS KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 667

A. HANS

DE KOERS VAN DEN LUIAARD

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kortich.

eens leren begrijpen dat ze op het kasteel «De Donk» te zwijgen hebben».

«We zullen moeten verhuizen», vreesde Wellens.

«Toch niet voor het einde van het jaar, vader. Er kan veel veranderen. Maar hij zal u niet durven uitdrijven!»

«En moesten we verhuizen, we kunnen bij anderen op het land gaan werken», sprak moeder. «Dat zou me niet zo vernederen als te moeten blijven kruipen voor hen die onze oudste dochter ongelukkig hebben gemaakt!»

«'t Is waar, 't is waar», stemde Wellens toe.

EERSTE KOERS, TWEEDE PRIJS

«Jongen, wees toch voorzichtig!»

Moeder Wellens leidde Jan tot aan het hek. Haar zoon zou vanmiddag aan de eerste wielervedstrijd deelnemen. 't Was een kermiskoers voor nieuwelingen te Vosselare. Er zou veel volk zijn.

Jan reed heen. Hij was kalm. Hij voelde de ernst van deze dag. Eindelijk zou hij in het openbaar uitkomen als renner.

Een vaste wil beheerste hem. Hij zou hard strijden.

Jan reed voorbij «De Donk».

De baron had niet meer van zich laten horen.

«Ha, tiran, vandaag begin ik aan de bevrijding van mijn ouders», sprak Jan bij zich zelf.

En nog meer voelde hij het belang van zijn opzet.

Een andere renner haalde hem in. Ze begroetten elkaar vriendelijk. Ze spraken over de wedstrijd en de ingeschrevenen.

Toen begon de kennis over Pieter Lemmink.

«Ik heb hem in het hospitaal bezocht, hij zal genezen, maar gebrekkig blijven», zei Jan.

«Dat is toch wreed. Als ge nu bepeinst, dat hij verleden jaar op Drongen de eerste uitkwam. Hij had het ver kunnen brengen. Maar wie zou hem zo geslagen hebben?»

«Hij houdt vol, dat hij gevallen is, maar de dokter zegt, dat het niet kan zijn. 't Gerecht is al enige keren geweest. «'k Ben gevallen», zegt Pieter altijd. In Roos haar herberg is het niet gebeurd. Ik heb Pieter die avond meegenomen».

En Wellens vertelde zijn tocht met de bedronken jongen.

«Hij is bij ons uit de schuur vertrokken», vervolgde hij. «'s Avonds lag hij gekwetst voor de deur van zijn vader. Ik heb dat moeten getuigen voor het gerecht».

«Zou het niet in de «Vlasbloem» gebeurd zijn?»

«Mogelijk... Pieter moet een reden hebben om het te verzwijgen. 't Is zonderling.»

ABRAHAM HANS

OVER BERGEN DAL

bewerkt door Jan Marchau

bewerking © 1982-2018, Jan MARCHAU

HELIOS N.V.
ANTWERPEN / AMSTERDAM